

на едно високо, романтическо мѣсто; жителитѣ му, днесъ разиѣсены съ гражданы и селяны Българи, говорѣтъ единъ езикъ българи-грѣцко-турскій. То е отечество на много отличны мѣжѣе, търговцы и учены, които съ време сѣ са приселили въ Влашко, и тамъ сѣ останѣли нѣкои повлашени, а нѣкои не. Прочутый *Бранкованъ* (отъ сръбската фамилія *Бранковичъ*) и той е живѣлъ нѣкогажъ въ туй мѣсто, отдѣто сетѣ отишелъ въ Влашко, като оставилъ кѣщата си на една отъ мѣстнитѣ черковы, която кѣща еще е опазена и служи за дѣтенъ домъ на Търновскія митрополитѣ.

Александръ са престапи въ 1363 год., като царува цѣлы 30 години, и на Българія възврънѣ малко първата слава и величіе, които бѣше изгубила при слабытъ неговы предшественници; само че не было за много време. Съ смъртъта си той отнесе сичко, което бѣше спечелилъ на Българія, и признателныйтъ народъ еще почита неговата паметъ. — Преди да го стигне смъртъ, Александръ като че огади съ вжтрѣшно съболѣзнованье тѣжкытъ времена, които наставахъ за царщината, и тя скоро послѣ паднѣ въ агонія (душеборство), като бѣ наводнена отъ силныя порой на османскытъ турцы. Защото еще на 1357 Султанъ Сюлейманъ бѣше са укрѣпилъ въ Гелиболъ а на 1361 Муратъ пренесе трона си въ Одринъ, отдѣто и не са забави да удари на Българія. и да я приготви, какъто ще видимъ, за турска провинція. Но може тѣй да было угодно Богу, който отъ едни *зема*, а на други *дава*, за да го познаватъ подобръ: *Іако изъ Того, и Тѣмъ, и въ Немъ всяческая*, казва Апостолътъ.

**§ 56 Състояніето на Българія при послѣднитѣ  
й царѣ до 1396 год.**

Османлітъ, които византійскытъ управитель Іоаннъ Контакозинъ бѣше повижѣлъ на помощъ про-